

# SPORTDUIVEL

KARL VANNIEUWKERKE

# INHOUD

|                                                           |    |
|-----------------------------------------------------------|----|
| inleiding                                                 | 8  |
| Frank Vandenbroucke, laatste ticket naar de zon           | 10 |
| The punishment doesn't fit the crime                      | 14 |
| Tiger Woods elf boven par! Daarmee haalt hij de cut niet. | 18 |
| Een zesde trofee voor Lei Clijsters                       | 22 |
| Een half wiel verschil                                    | 26 |
| De kannibalen van het veld                                | 32 |
| Circus Maximus ligt dit weekend in Tabor                  | 36 |
| Curling Team Belgium 2014                                 | 40 |
| Le Wallon, c'est mon ami                                  | 44 |
| Thermisch ondergoed vol storm!                            | 48 |
| Fiorella Migliore                                         | 52 |

|                                       |     |
|---------------------------------------|-----|
| Stijn is Stijn                        | 55  |
| Matti Breschel                        | 58  |
| Is dit nog normaal?                   | 61  |
| Rugnummer 54                          | 65  |
| Hyperbool                             | 68  |
| Brief aan Alexandre Vinokourov        | 71  |
| Peter en de geldwolf                  | 75  |
| Vingeren                              | 78  |
| Freddy en Carine                      | 81  |
| Zeever gezever                        | 84  |
| Hineininterpretierung                 | 87  |
| Het tasje                             | 90  |
| Stuurloos                             | 93  |
| Pater Pio                             | 96  |
| Mr. Personality                       | 99  |
| Kracht van een traan                  | 102 |
| Curaçao                               | 105 |
| Summie                                | 108 |
| Richard(o)                            | 111 |
| Tussen vijand nummer 1 en rugnummer 1 | 114 |
| Bluffers                              | 117 |
| Champagne                             | 120 |

|                                       |     |
|---------------------------------------|-----|
| Neveneffecten                         | 123 |
| Pushbike                              | 126 |
| Halszaak voor tien nullen na de komma | 129 |
| Antiek                                | 133 |
| Bodemloos                             | 136 |
| Vlaming of Waal?                      | 139 |
| Winterkoninkje                        | 142 |
| Jacky                                 | 144 |
| Paal binnen                           | 146 |
| Flashback                             | 148 |
| Rochefort                             | 150 |
| Sliepuit                              | 152 |
| Herakles                              | 154 |
| Tettenman                             | 156 |
| Barcelona                             | 158 |
| Medelijden                            | 160 |
| Spiegel                               | 162 |
| Lieve pap                             | 164 |
| Sportsmanship                         | 166 |
| Der Tony                              | 168 |
| San Remo                              | 170 |
| The blues                             | 173 |

|                                 |     |
|---------------------------------|-----|
| Vai Pippo!                      | 175 |
| Superman                        | 178 |
| Bert en Staf                    | 180 |
| Brazilian wax                   | 182 |
| Verslaving                      | 184 |
| De prins                        | 186 |
| Keepertje                       | 188 |
| Wysiwyg                         | 190 |
| Open briefje aan Stijn Devolder | 192 |
| De stip                         | 195 |
| Kim en Carl                     | 197 |
| Special Olympics                | 199 |
| Gitsberg                        | 201 |
| Domme coureur                   | 204 |
| Tiger                           | 206 |
| Piazza del Campo                | 208 |
| Stijn                           | 210 |
| Mister 107 procent              | 212 |
| Mededogen                       | 214 |
| Wenkbrauwengefrons              | 216 |
| Wallstreet                      | 218 |
| Wouter                          | 220 |

# INLEIDING

*Schrijven heb ik altijd graag gedaan, professioneel was het zelfs mijn eerste passie. Het begon toen ik in 1989 een jaar geneeskunde studeerde aan de Katholieke Universiteit Leuven Afdeling Kortrijk en ik van op stap gaan een topprioriteit maakte. Tijdens één van die nachtelijke toogsessies maakte ik kennis met sportjournalist Hugo Coorevits. Een zatte sportquiz-onder-twee-volwassenen later had ik mijn eerste opdrachten te pakken: een bijdrage over wielrenner Eric Van Lancker en een reportage over de moeilijke financiële situatie van basketbalclub Kortrijk. De trein stond op de rails en zou zijn terminus nooit bereiken. Sport beheerst mijn leven vanaf mijn zesde levensjaar en doet dat nog altijd. Geneeskunde werd communicatie, pennen een paar jaar later spreken, maar de liefde voor het geschreven woord is nooit bekoeld.*

*'Mefisto, kan je eens wat positiever zijn over Bjorn Leukemans!' of 'Ik hou van je blinkende duivelsoogjes als je je gasten prikkelt in Vive le vélo!' Als mensen je als publiek bezit gaan beschouwen, laten ze het niet na om hun mening te ventileren. Voor en tegen. Bloed-en-bodemschrijfsels in schrill contrast met loftuitingen.*

*Perceptie bepaalt vaak een mening. En die perceptie verschilt bij elke mens. Je kan met wat je zegt op televisie niet iedereen plezieren. Bij het schrijven van een column is het net zo. De mening van de zender staat vaak diametraal op de mening van de ontvanger.*

*SPORTDUIVEL is een verzameling van verhalen, opinies en columns over sport. Wielrennen, veldrijden, voetbal, tennis, atletiek, golf ... Geen kale vaststellingen, maar doordachte meningen. Het is een eer om als journalist de kans te krijgen om het kloppen van het hart van de sport voelbaar te maken voor anderen. Vaak wordt met een duivels genoeg afgerekend met misstanden, maar alle bijdragen vertrekken vanuit hetzelfde principe: het zijn schrijfsels uit liefde voor de sport.*

*Zoals altijd is the proof of the pudding in the eating.  
Veel leesplezier.*

*Karl Vannieuwkerke*

# Frank Vandenbroucke, laatste ticket naar de zon.

*Op maandag 12 oktober 2009 overlijdt wielrenner  
Frank Vandenbroucke na een nachtje stappen in Senegal.*

---

Maandag 17 augustus 2009. Westouter, een dwergdorp in het West-Vlaamse Heuvelland, maakt zich op voor de Belcanto Classic. Een jaarlijkse wedstrijd voor vijfhonderd wielertoeristen genoemd naar zijn schepper Guido Belcanto. Ik merk hoe het dorp uren voor het startschot bijna in een staat van verrukking verkeert. Frank komt! Hij komt echt! Frank Vandenbroucke, half God half mens. Frank, kind van Zeus en Hera, zal zich mengen tussen de wielertoeristen, uit de kluiten gewassen West-Vlaamse boerenkinkels die op woensdag voor het melken en op zondag voor de mis met de fiets rijden. Het siert hem. Het godenkind dat zich tussen de massa begeeft. Twee uur voor de koers daagt hij al op. Als dandy. Italiaanse snit, haar netjes in de plooi,

schoenen gepoetst. De charme in persoon. Hij omhelst Patrick Lefevere, kust een blonde schone, drukt ons de hand. Voor de start verdwijnt hij gedurende een uur. Bij zijn terugkeer deint een bewonderende golf door het publiek langs de nadars. VDB is getooid in een – als was het op maat gemaakt – retropakje. Hagelwitte koersbroek en -trui, donkerblauwe MIKO-reclame geborduurd op de borst, roze schouderstukjes. Zijn spichtige beentjes glimmen van kracht. Lang onderstel, kort bovenlijf. Een jongen geboetseerd om op een fiets te zitten.

Frank komt naar Westouter om te behagen en behaagd te worden. Dat wil de Belcanto Classic overigens ook. “Een koers om te beminnen, niet om te winnen!” kelen ze in Westouter al vijftien jaar. Ach, vergeet het. Zet een beetje testosteron op een fiets en het wordt competitie. Elke wielertoerist in de Westhoek droomt van een plaats op de ere lijst van de Belcanto Classic. Franks vader Jean-Jacques was hier een paar jaar geleden nog tweede. Geklopt in de massaspurt. Het gebeurt wel vaker dat oud-profs hier een aantal ronden meerijden om zich dan netjes op de kant te zetten en de wielertoeristen het onder mekaar te laten uitvechten. Vandaag niet. Frank Vandenbroucke, ooit winnaar van Parijs-Nice, Luik-Bastenaken-Luik, Vueltaritten en zovele andere koersen, zal in de slotronde een laatste tegenspartelende wielertoerist afschudden en molenwiekend met de armen over de aankomstlijn rijden, voor een allerlaatste keer blijkt nu. Een klein applaus en veel boegeroep zijn zijn deel. Ik voel ook ongeloof en woede. Wie bewijst VDB hier een dienst mee? Waar haalt hij het recht vandaan om die ene wielertoerist een eeuwig gloriemoment te onthouden? Ik ben van plan hem mijn mening te geven, maar krijg die kans niet. Frank is weg, doorgereden, alweer op de vlucht. Deze keer voor het kritische deel van het publiek dat hem niet op applaus, maar op hoongelach onthaalt.

Ik post 's anderendaags een bericht op het prikbord van mijn facebook-pagina omdat ik weet dat hij dat – *als facebookvriend* – misschien zal lezen. “Vandaag naar de Belcanto Classic geweest. Winnaar: Frank Vandenbroucke. Gevleugeld klimmer met de armen breed open, vliegend als een albatros. Denkt hij daarmee een profcontract te versieren?” Een halfuur duurt het alvorens een sms-bericht van VDB binnenloopt: “Bisous van de gevleugelde albatros. Is dat niveau?” Ik beslis niet onmiddellijk te reageren en hem wat te laten sudderen. Drie uur later rinkelt de telefoon. Ik herken zijn nummer en verwacht me aan een scheldtirade. Integendeel. Aan de andere kant van de lijn hangt een charmante mens. Nooit eerder gingen voor mij de deuren van de ziel van VDB zo open als in dat telefoongesprek van een half uur half augustus. ‘Wat moet ik doen om de mensen gelukkig te maken? Als ik win in de Belcanto Classic ben jij ongelukkig, als ik niet win zeggen mijn supporters dat ik zelfs geen wielertoerist meer kan kloppen en zijn zij ongelukkig. Probeer je eens in mijn hoofd in te leven. Het is niet altijd zo gemakkelijk als jullie denken. Ik weet het vaak ook niet meer’. Hij besluit het gesprek met: ‘Ik zie je graag!’ ‘Frank, ik jou eigenlijk ook’, heb ik geantwoord. Het zijn de laatste woorden die we ooit hebben gewisseld. Ik zag hem nog op het WK in Mendrisio, maar we kwamen in de drukte niet verder dan een enthousiast handgebaar.

Frank Vandenbroucke was op heldere momenten een fijnbesnaarde, innemende en gulle medemens. Het loopt helaas fout in het voorjaar van 1999. In de vorm van zijn leven leert hij ook een andere, duistere kant van het bestaan kennen. Samen met Philippe Gaumont geeft hij zich helemaal over aan de nachtwereld. Het heeft geen invloed op zijn prestaties. Dan nog niet. Het wakkert wel zijn niet normale en ziekelijke lust naar roesmiddelen aan. Daar pleegt hij euthanasie op één van de

meest indrukwekkende erelijsten ooit in de wielergeschiedenis. Frank gaat na zijn sportieve hoogtepunt 10 jaar als toxicomaan door het leven. Hij wil op de goede momenten nog wel vooruitblikken, maar voelt keer op keer de adem van zijn verleden in zijn nek. Dat maakt hem onzeker, angstig en manisch depressief. Ook nu. Frank had schrik van de winter, van de donkere dagen, van de knagende onzekerheid hoe het verder moest in het leven. Angst om zelfs uit de waaier van de wanhoop gelost te worden. Zijn laatste ticket naar de zon, een vakantie naar Senegal, zou wel eens symbolisch kunnen geweest zijn. Pure verspilling is het. Frank Vandenbroucke leerde ons immers wat wielrennen echt is: dansen in een strijd tegen de tijd!

# The punishment doesn't fit the crime

*In november 2009 komen een aantal topsporters in de problemen door hun whereabouts. Xavier Malisse en Yanina Wickmayer krijgen van het Vlaams Doping Tribunaal een jaar schorsing. Ze hebben hun schorsing nog niet uitgezeten. De rechtsgang is twee jaar later nog bezig.*

---

De persagentschappen zullen de komende uren, weken en maanden sportieve Vlaamse onheilstijdingen blijven braken: Sugar Jackson mist drie keer een verblijfscontrole, Volleybalclub Averbode verzaakt aan test omdat ze de trainingsuren hebben veranderd, Wouter Weylandt krijgt bezoek van Vlaams dopingarts Hans Cooman op het moment dat hij op de fiets zit in de Ronde van Spanje. Het zijn telexen waar je aan went, maar die vermeden kunnen worden. Als sporters doen wat ze wordt opgedragen, de whereabouts te allen tijde correct invullen. Ook als ze totaal onverwacht eens niet thuis slapen, want het gaat tenslotte om jong en patent volk. Een simpele sms kan volstaan. Meer is het niet. Wickmayer en Malisse zijn in de fout gegaan.

Allicht – hopelijk – niet met de intentie om de boel te belazeren, maar wel meerdere keren. En dat laatste kan door de mensen die een oordeel moeten vellen als arrogantie worden gepercipieerd. Zeker als je als beoefenaar van de tennissport de wereld en niet Vlaanderen als je universum beschouwt. Een zware misrekening met pijnlijke gevolgen. Is de schorsing van een jaar de afstraffing voor die vermeende arrogantie, het misprijzen ten opzichte van het werk van de dopingjager? Het is perfect mogelijk. Is deze uitspraak een afrekening met een sport die de jongste jaren bekend stond om zijn protectionisme? Ook dat kan.

Ik ben een groot voorstander van de controle buiten competitie en dus ook van de whereabouts an sich. Ze verkleinen de mazen van het dopingnet aanzienlijk en maken de sport eerlijker. Maar slordigheden, nalatigheden en vergissingen zijn niet te vermijden. Dat is ook zo in het leven van de gewone burger. Administratieve sloddervossen heb je overal. Het invullen van de verblijfsgegevens is dus een extra partikel van de discipline die een topsporter zich moet opleggen. Is het niet logisch dat dat een adaptatieperiode vergt? Een bewustwordingsproces heeft zijn tijd nodig. De tot wet verworden ambtenaar moet beseffen dat een wet ook een geest en een hart hoort te hebben. We moeten naar een cohabitiemodel waarin jager en prooi samen kunnen functioneren. Een beetje menselijkheid behoort tot de ethiek van de jacht. Was het in het geval van Wouter Weylandt nu zo moeilijk om de telefoon te nemen en de renner er van op de hoogte te brengen dat hij administratief niet in orde was? Ze wisten toch waar hij zat. In de Ronde van Spanje. Dat is een grote rittenkoers die gereden wordt op een schiereiland, heren dopingjagers. Daar vult elke Vlaamse krant iedere dag een pagina mee. Of mogen ze op de Vlaamse Gemeenschap geen kranten lezen tijdens de werkuren? Ik hoop dat dokter Cooman met het schaamrood op de